

SZPITAK

CS. SIMON ISTVÁN

A galambok halálra rémülten
szétrebbentek,
szárnyuk vörhenyes fényt
zilál.

A fák ujjai fagyosan
töredeznek,
hiányzik rólad a zöld
békeág,
hatalmas Ararát.

Közön,
Örményország
alatt
körkörösén
örvénylik
a törékeny
föld.

Komitasz zenéje
fölerősödik
a rengésből,
jajgatva árad
a mélyből,
a mély sebekből,
már a mérgezett égen
is terjeng...
Most már érted is
kiált,
Szpitak.